37. Rijexamen (lang geleden)

Een toeloop van volk. Spelende kinderen en rokende mannen gaven de plaats op de heide aan, waar wat bijzonders te zien was. Een licht gebrom van een motor bereikte mijn oren en nieuwsgierig naderde ik de plek. Naderbij gekomen keek ik verwonderd rond. Meteen viel me het standsverschil van de mannen op.

Eentje rookte zijn pijpje met een vonkenwerend dopje met gaatjes op de pijpenkop en had klompen aan zijn voeten. Net als zijn niet rokende metgezellen. Dat dopje was nodig om te voorkomen, dat er brand zou uitbreken op de heide.

Twee andere heren van betere stand rookten een sigaar of een kromme pijp, waaraan een zilveren dopje met een kettinkje vast zat. Zij liepen op keurige schoenen, enigszins stoffig geworden door het opstuivende zand.

Voorbeeld van een pijp met zilveren dop

Wat was hier te zien? Rondkijkend viel me een breed rond weggetje op; gelijk een rotonde die uitgegraven was in de heide, waarop een auto rondjes aan het rijden was, Door middel van heideplaggen stapelen en het verwijderen van dennenboompjes was hier een open ronde plek gecreëerd. Naar ik even later vernam was deze van garage Martens uit Meijel. Ik kende hem beter bij zijn bijnaam; ‘Helmes Hent’, Deze man had hier een oefenplaats voor opleiding tot chauffeur gemaakt. In zijn leswagen, nou ja je begrijpt dat het zeker niet het nieuwste exemplaar was, kon men zonder brokken te maken hier oefenen en wennen aan de auto. Deze oefenbaan lag achter het huis van heden Meijelseweg 67.

Na de nodige oefeningen en rondjes van de toekomstige chauffeur verspreidden de mensen zich en ging men via de toentertijd nog geheten Wilhelminalaan richting Beringe of Meijel. Tja, menigeen zal dat niet kunnen weten, maar In de oorlog is de naam Wilhelminalaan in opdracht van de Duitse overheid veranderd in Meijelseweg. Zij wilden geen samenhang met het Koninklijk huis zien.

Eveneens mocht deze ‘Hermes Hent’ rijexamens afnemen. Hij had een garagebenzinepomp, kolen- en pannenhandel in Meijel aan de Dorpsstraat. Hent had zijn terrein afgezet met een houten poort, die ‘s morgens verwijderd en tegen de gevel gezet werd. Deze dag werd hij slordig weggezet; onderuit tegen de gevel.

In een gesprek met een van de personen (L.H.), die er examen had gedaan, vernam ik het volgende. Hent sommeerde hem plaats te nemen in de auto, die voor zijn zaak stond, met de snuit richting de kerk. Starten en gasgeven was reeds uitgebreid geoefend. Nu het rijden en sturen in de bewoonde wereld nog. L. H. vertelde: “Hent ging niet mee. Hij zei:’ ik waag mijn leven niet met een beginneling!’ Zodoende moest ik helemaal alleen naar de kerk te rijden, daar keren en dan terug.”

Oude Dorpsstraat Meijel

De examinator stond op straat en kon alle verrichtingen volgen. Alles ging gelukkig naar wens, maar er moest nog een bijzondere verrichting met het karretje gedaan worden: terugzetten in de kolenschop of langs de pannenvoorraad. L. kwam terug en moest als laatste de schuingeplaatste poort oprijden. Even hield hij de rem vast. “Laat maar langzaam komen”, commandeerde Martens. Na het langzaam loslaten van de rem liep de wagen voorzichtig terug.
Hij kreeg een pluim van de examinator: “Da hedde sjŏn gedou. Je bent geslaagd”.

Jaren geleden verteld
door Giel Kessels.